

свидѣтельства, които потвърдѣватъ това духовно общеніе между Руси-тъ и Българе-тъ, ные щемъ споменемъ само нѣколко. — Въ 13-тии вѣкъ, во врѣме-то на търновскіи патріархъ Игнатіи, Кіевскіи и всероссійскій митрополитъ Кирилъ се е обръщаль съ просба въ Търново да му испратѣтъ отъ тамъ Кормчій по славенски. — И тази негова просба е изпълнена съ голѣмо усердіе. „Пишу тебѣ“ отговарилъ му е тогавашній Българскій деспотъ, *пишу шебѣ възлюбленнымъ богомъ архіепископѣ Кирилѣ да ся словомъ швоимъ вселеная Русская просвѣщшишъ, а писаніемъ сію Зонару да ся никде не прѣпишешъ* и пр. Въ 14-тии вѣкъ, на митрополитскіи прѣстолъ въ Кіевъ е сѣдѣлъ митрополитъ Кипріянь, родомъ Сърбинъ. Прѣди да се пресели въ Россія, той е живѣлъ нѣколко врѣме въ Българія, отъ гдѣ-то е занелъ въ Кіевъ много богослужебни книги, спроти които е исправлялъ писани-тъ въ Россія. Въ начало-то на 15-тии вѣкъ за Кіевскіи митрополитъ быде посвященъ примокіріи на Търновскіи патріархъ Евтиміи, Григоріи Цамвлакъ, твърдѣ ученъ Българинъ и плодовитъ писатель. Профессоръ-тъ на Петербургскіи университетъ В. Ламанскіи тѣй се изражава за духовно-то общеніе между Българе-тъ и Руси-тъ до 15-тии вѣкъ. „Во все „это время Русь постоянно получала изъ Болгаріи не „только Славянскія рукописи, но и даже духовныхъ отцовъ, писателей, художниковъ, пѣвцовъ, ибо Болгарія „до самага паденія своего, въ отношеніи духовнаго „просвѣщенія и государственнаго развитія стояла не- „сравненно выше тогдашней Руси.“²⁶⁾

²⁶⁾ О славянскихъ рукописяхъ . . . 117. —